

Ivo Cicvárek a Velký svět: *Padá*. Vlastním nákladem, 2020, celkový čas 51:10. „Ivoši Cicvárkovi a jeho kapele jsem již složil hold krátkým slovním hodnocením, a pokud mi to vyjde, třeba ještě na desku“

Padá

napíšu recenzi. Myslím, že v tomto případě je jedno, že „vyšla dávno“: mimořádné desky je třeba si připomínat.“

Dovolil jsem si tentokrát ocitovat sám sebe, a to článek hodnotící ročník

[2020 Bodování desek](#)

, v kterém právě deska

Padá

zvítězila. Snad je tím vysvětleno, proč se ještě pouštím do velké recenze zatím posledního Cicvárkova díla.

Zatímco na předchozí (snad lze říct) sólové desce (

Ivo Cicvárek

:

Velký svět

, 2013) mu hrál na kytaru Honza Žamboch, nyní stojí u protagonistova jména „sample, elektronika“. A nikde žádné akustické kytary. (Tedy úplně přesně, objevil jsem jednu „nylonovou“ španělku tichoučce hrající v pozadí písně

Karavely

.) Revoluce? Ani ne. Klávesový Ivo málokdy vypustil píseň, u které jste si uměli představit, že vznikla u kytary, jen tak s kytarou byla třeba původně nahrána a až dodatečně ověšena zdobnými aranžemi. Tak i tentokrát je fundamentem většiny (ne všech!) písní klavír. Dalším základním nástrojem sestavy

Velký svět

je zejména violoncello (Pavel Čadek): hraje pizzicato, expresivní dlouhé tóny, přiznávky, náznaky symfonických ploch... A ovšem perkuse nebo bicí, zpravidla jemné a chytré (Radim Grünwald), i výtečná basa (baskytara i kontrabas), možná spíš užívaná jako nástroj melodický než rytmický (Jakub Šimáně, též zvukový režisér alba). Další klávesové zvuky – třeba dlouhé tóny hammondek či harmonia - si dodává Ivo, projevuje se i jeho obliba žestí: v několika vypointovaných mezihrách zazní trubka nebo křídlovka (obojí Jiří Kotača), jednou i lesní roh (Václav Šmírák). Vokály (jen ve čtyřech skladbách) spolehlivě nazpívala Markéta Tulisová. A občas se dočkáme i kytary: elektrické. Až na výjimky (

Jde

) nepřispívá rockovým zvukem: zdá se, že často jde naopak linhartovsko-plíhalovsky o to, že kytara elektrická může znít i tišeji než akustická. No a konečně zmiňované sample a elektronika: použity střídmo, jemně, nápaditě - některé to „kuňk – chrup“ už by posluchači za chvíli chybělo. Invenční aranže – zahrnující velkou a nekompromisní dynamiku - podepsal Velký svět společnou rukou. Mimo pochybnost ovšem je, že všechny ty skvělé nápady a šikovná provedení jsou „jenom“ služba Ivošovým písničkářům. (Abych byl přesný, Cicvářkovy jsou všechny texty, hudba pak s výjimkou skladeb

Před lety

a

Země, žena

, které složil Pavel Čadek. Hudbu k písni

Zítra

složili oba společně.)

Deska začíná nečekaně. Chytlavá vypalovačka na začátek? Ani v náznaku. Přestože elektrická kytara tvoří podklad velmi lehoučký, Ivošův zpěv je tak ztišený, že musíme hodně pozorně poslouchat, abychom rozuměli. Pomalá a tichá píseň *Před lety*, je jednou z nejúžasnějších reflexí dětství, které jsem za poslední roky slyšel. V čele alba, které je značně bilanční, je tak právem: jsou i jiná pravidla než marketingová. Následuje nejlepší text (možná i nejlepší písnička) alba a na rychlosti a síle se přidá jen trochu.

„Čeho se bojíš?“

ptá se protagonista naléhavě.

„Že svět je větší než dráha sáněk pana Lady?“

Nebo

„velké vážné smrti z titulní stránky“

? A kde máš jistotu, že

„smyčky silnic zrovna tebe neuškrtní“

? Ivo Cicvárek si napsal na web, že nabízí

„texty plné překvapujících obrazů a důležitých otázek a prostor pro odpovědi, které musí posluchač hledat sám.“

Málokterá píseň toto tvrzení dosvědčuje tak dobře, jako

Čeho se bojíš

. Teprve třetí skladba

Jde

je konečně rychlá, skoro překvapivě rocková, „otvírací“. Přímočará. Až skoro moc, až se mně zprvu zdála nedůstojná písničkáře Cicvářka. Jenže velká píseň není vždycky jen rafinovaně zhudebněný velký text, může působit tak nějak komplexně – jako

Jde

.

Další podle mě nejlepší písně alba jsou až skoro na jeho konci. Bilancující a přitom vpřed obrácený

Autopilot

, jehož zásadní slogan

„Jen vypni autopilota/na startu půlky života“

je zdánlivě kostrbatý, ale ve skutečnosti nesmírně působivý. A

Milionář

, jakoby komický valčíkový kuplet s bonmoty

„setřu si jackpot z čela“

nebo

„stačí jen 300 mega a sny se uspokojí“

se zlomí do překvapivého a velmi silného závěru.

I další skladby jsou silné, mimořádné a za zmínku stojící: opět tiché, pomalé a přesto osobité „cellovky“

Adresa

(

„Ted' nezamykám se pochybám/jen těm, kteří bez pochyb věří“

) a

Karavely

- postesknutí nad tím, že

„kdysi byl vesmír plný lidí“

, ale

„dneska neplujeme ani na měsíc“

. Nebo folkrockový

Pouliční muzikant

, popř.

Zítřka

, které lze velmi přibližně popsat, jako o něco vážněji zpracované téma ebenovského Já na tom dělám.

Zbylé skladby trochu prosumí a úplně se nezaryjí do uší. Titulní „elektrošanson“ a dvě dueta s Martinou Trchovou (

Benátská noc, Větrem mě vláče

). Nebo drásavá

Země žena

, či nejdelší

Veronika

zařazená na samý konec alba. Všechno tak trochu skladby šansonovitého typu; možná že na ně jenom tentokrát nemám správné receptory. Určitě to jsou slušné písně: slabé kousky na albu, které se mi vešlo do hlasování 1. kola Anděla za folk 2020 (tedy jedno ze tří nejlepších alb roku), vůbec nejsou.

Album

Padá

jsem si až do dnešního dne poslechl opravdu mockrát. Většinou se v takovém případě posunu o dlouhé míle daleko od původního pocitu: něco se mi zdá ohrané, objevil jsem nové krásy... Tentokrát zůstává můj prvotní dojem téměř beze změny: nejsilnější jsou

Čeho se bojíš, Autopilot, Milionář, Před lety, Jde.

Písně chytré, ale v ranku přemýšlivého a vrstevnatého Ivoše Cicvářka snadno čitelné.

Jednoduché, ale silné. To je docela překvapivé.{desky 1644}